

Љубиша Мишић

Песник других очију

Аљоша Мусић, „УСТОКА“ песме, издање: ОКЗ Библиотеке
„Звоник“ ЗВОРНИК 1973.

И званично прва песничка збирка Аљоша Мусића је пред нама, неситим и увек вечитим репетацијама фосфорне речи. А управо су такве речи песма, „Устоке“, то су песме неких других невидљивих тема, бивше и будуће светлости, коју песник још ишчекује и пише. Привидна експресивност записаношћу речи, само су површинско полазиште ка откривању понорнице поезије, која песника огреје својом светлосном ломачом да би га оставила у пепелу, у којој завејан светлошћу чудеснице поезије, исписује дринске маргиналије, својом крвљу. Само слутећи неухватљивост лирског калема и конца, лирским завештањем свога била, које записује како уме и може, и за њега је песма једна тајна овога света, реч му је једино право пребивалиште, где га можете затећи, невиног, искреног, са једним уговором свету и себи. Његове лирске поруке су пре свега једини смисао битисања баш њему самом, у коме га ветровита реч дивно проказује, изговарајући сама себе и наду да нада постоји, како за њега тако и за све нас. Привидна је пасторала већине његових песама, он кроз тај јарки камен темељац разлаже и напада воду да би му изговорила реч и песму, у којој јесте, у којој није.

Одредити битније компоненте песниковог певања, осим те светлости, за којом трагају и други песници, требало би тражити у песниковом принудном, привременом завичају, који он

признаје једино стихом, а то већ није тај географски завичај, то је песма. И песник Мусић полако и сигурно сриче Дрину и дринске пејзаже, косачев ђавољи и звездани посао, који преобраћа у врпцу истину, у реч, у песму:

2.

*„Аласи спуштају сунчана ужета
И дрвље и камење на хлеб личе
Почиње дан богат
На сваку тачкицу песка сумња
се да је*

*Лукава пега мрене
Зањише се ваздух кљуновима
изрешетан*

*Кад кане ноћ
И разбистри се чекање уз мреже
Пејзаж Дрине утиснуте на челу
Као крива
Мокра грана
Што поткопава сопствено
стабло“*

*из циклуса Дрина.
„Свему око врата
Топла златна омча*

*Ноћ црне траве
Ноћ ноћи
Ноћ ничија*

*(тада падне први откос) “
из песме „Косачев дан“.*

Карактеристика његовог белог стиха је да у запаљеном лирском беочугу, изговара га као змија што пружа свој жаљац Лету. Испољава се чин писања као сам чин, као преписивачки талентовани посао преписивања рецимо метафизичности једног предела. И као

што се очекивало, Мусић је у покушају да што више каже са што мањим лирским забелешкама „Устоке“ лишио песму музике, стварајући песму као ломачу, а музику као нешто што се не примећује. Треба одмах предочити овом песнику да своје лирске доживљаје дринским пределима мора довести до веће изражајности, дах песме продужити у већи грч, вртлог, у тај дрински ветар по коме његова збирка носи наслов, јер овако остаће се само на пиву плитко-дубоког битисања речи, а све то само као симпатични покушај да се напише још једна неисписана страница поезије, у којој је много бледих гласова а све мање праве аутентичности. Овај његов првенац и било чије размишљање том поезијом без поетике, не сме га обесхрабрити да истраје у борби за језиком, односно речи, у ствари крви. Јер на пример, и није лоше кад запише у песми „Зима“:

*„Веје крв низ удове
Улице сврате у људе
Да прошегају“*

Али то је тако мало, фрагментарно, то би могао да буде само један добар стих за нову песму „Зима“. Мора да пише тако што ће му један стих једне песме изазивати сасвим неку

другу ненаписану песму. Није довољно задовољити се првим експресивним откривањем једне песме, из једне откривености добро је ако иде, тражи, другу. Тај истраживачки посао довести до највиших дубина до најдубљих висина, а све то осмислити у име живота, па се тек онда не радовати већ заплакати, како га је та песма преварила, са још лепшом, са још крвавијом, ненаписаном песмом, коју ће можда написати на дан своје смрти, или изненада онако одједном случајно! Док дотле можда једно дрво у пределу, једина Дрина то ради одавно и много боље, — а добро је ако песник мисли, осећа, да није тако!

Понадајмо се да ће нас песник А. Мусић, обрадовати следећом збирком, кажем ни песмама „Устоке“ није разочарао, није а да није показао, доказао, поједине талентоване стихове неких песама за наша чула, су изостала. Ако се на моменте приближавао неким другим невидљивим очима, он се у исти мах губио у некој оловној експресивности, која је местимиче личила на некакву лиричност, наговештавајући помало чудна стања, кад се песник сам себи диви, својој моћи својој лепој немоћи да открива овај свет и да са овим светом говори на ти.

По
ве
ља